

ΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΖΟΥΒΕΤ

Η νύχτα της 27 Φεβρουαρίου 1886. Η Πετρούπολις ήταν σκεπασμένη από το χιόνι, που μια ολόκληρη εβδομάδα έπεφτε αδιάκοπα. Τα έλικυθρα των μεγιστάνων μόλις και μετά βίας κατάρθωναν ν' ανοίξουν δρόμο ως τα χειμερινά ανάκτορα, όπου ο Τσάρος πασών των Ρωσικών, 'Αλέξανδρος Β', έδινε τον τρίτο χορό της σαιζόν.

Τόσο ήταν το κρύο, ώστε άπάνω από τον παγωμένο Νέβα θα μπορούσαν να περάσουν και τα πιο βαριά κανόνια. Και όλες ή γούνες, μέσα στις οποίες ήταν τυλιγμένοι

οι άριστοκράτες, δεν έφταναν για να τους προστατεύσουν από την τρομερή παγωνιά των τριάντα βαθμών υπό το μηδέν.

Στα χειμερινά ανάκτορα όμως, ή ζέστη και ή ευθυμία έκαναν τους καλεσμένους να ξεχάσουν άμέσως τον βαρύνον χειμώνα. Και όταν ο Τσάρος άνοιξε τον χορό με την Πολωνίδα πριγκήπισσα Βέρα Μεσερέσκυ, οι δυο χιλιάδες καλεσμένοι είχαν την έλευθερία να διασκεδάσουν όπως ήθελαν.

Ο 'Αλέξανδρος Β', ψηλός και γελαστός, περνούσε από τον έναν όμιλο στον άλλο, συνοδευόμενος από τον νεαρό ακόλουθό του, τον πριγκήπα Πέτρον Κροπότκιν.

Σε μια στιγμή πλησίασε τον Τσάρο ένας νεαρός αξιωματικός, κατάξαιθος, χλωμός, με βαθουλωμένα μάτια. Όταν τον είδε ο 'Αλέξανδρος, του χαμογέλασε και, άφου άπομάκρυνε τον ακόλουθό του, τον εκάλεσε κοντά του και άποτραθήχτηκαν πλάι σ' ένα παράθυρο.

— Κανένα νέο, Κάρλ Ράμπεργκ; ρώτησε ο Τσάρος.

— Τίποτε ακόμα, Μεγαλειότατε. Μετά μια εβδομάδα όμως, θα σάς δώσω τα ήνόματα των συνωμοτών και θα ξέρετε ποιά μέρα και ποιή ώρα σκέφτονται να σάς επιτεθούν.

Ο Τσάρος, βλοσυρός έρριξε γύρω το βλέμμα του και είδε άκουμπισμένον στο κατώφλι μιας πόρτας τον πριγκήπα Δολγοροδκι, τον άρχηγό της τρομερης 'Οχράνας, της κρατικής μυστικής αστυνομίας, την οποία είχε ιδρύσει ο Μέγας Πέτρος. Έπειτα μουμούρισε ένα ξερό «καλά» κι έτοιμαζόταν ν' άπομακρυνθή, όταν ο νεαρός αξιωματικός του είπε μ' ένα άσυνήθιστο θάρρος:

— Η Μεγαλειότης σας γνωρίζει ότι προδίδω τους παλαιούς συμμαθητάς μου και ότι είμαι πρόθυμος να δώσω και την ζωή μου ακόμα για την σωτηρία σας... Ζητώ μια χάρι...

— Λέγε...

— Η Μεγαλειότης σας άς καταδεχθή να παρατηρήση εκεί στο βάθος, κοντά στον όμιλο της Μαρίας 'Αλεξανδρόβνας, της μεγάλης Αυτοκρατειρας μας, όπου βρίσκεται ο 'Αλέξανδρος 'Αλεξανδροβιτς...

— Ο Τσάρεβιτς... Λοιπόν;

— Ο Τσάρεβιτς κουβεντιάζει και χαμογελάει με την κόμησα Μανουήλωφ. Ζητώ λοιπόν από την Μεγαλειότητά

σας ν' άπαγορεύση στον Τσάρεβιτς να κουβεντιάση άλλη φορά μαζί της.

Ο Τσάρος γέλασε δυνατά και κατόπιν ρώτησε:

— Μόνο αυτό ζητάς; Είσαι πολύ νέος, φαίνεται, και έχεις ποιητική καρδιά. Την αγαπάς... Έκείνη όμως σ' αγαπάει;

— Θα την κάνω να μ' αγαπήση, Μεγαλειότατε.

— Καλά. Ο 'Αλέξανδρος 'Αλεξανδροβιτς δεν θα έχη πειράχσεις με την κόμησα Μανουήλωφ.

* * *

Ο νεαρός Κάρλ Ράμπεργκ, φινλανδικής καταγωγής, είχε πριν από λίγο καιρό επιστρέψει από την 'Αμερική, όπου είχε κάμει μια παραγγελία όπλων για τον ρωσικό στρατό. Τώρα ήταν αξιωματικός του Σώματος Πρεομπραζίνσκυ και άφωσιωμένος στον Τσάρο, αν και όλοι οι φίλοι του και παλαιοί συμμαθητάι του είχαν ταχθή με την αντίθετη μερίδα, που έβλεπε στον Τσάρο έναν τύραννο.

Ένα βράδυ, στην 'Οπερα, είδε την Ειρήνη Μανουήλωφ και από την στιγμή εκείνη την έρωτεύτηκε παράφορα. Πρόσπάθησε να την πλησιάση, να την συγκινήση, αλλά συνάντησε την πιο ψυχρή άδιαφορία. Η κόμησα ήταν καταγοητευμένη από τις έρωτοτροπίες που της έκανε ο Τσάρεβιτς, ένας πριγκήψ μεταίδοξος και άμαθής, κληρονόμος του θρόνου μετά τον θάνατο του άδελφού του.

Ο Κάρλ Ράμπεργκ σκέφθηκε τότε ότι μονάχα ο αυτοκράτωρ θα μπορούσε να του άνοιξη το δρόμο προς την καρδιά της άμορφης χήρας. Όταν λοιπόν πληροφορήθηκε ότι μια συνωμοσία γινόταν εναντίον του αυτοκράτορος, ζήτησε άκρόασι και του άνεκοίνωσε όσα ήξερε.

— Μεγαλειότατε, του είπε, θα σάς άποκαλύψω όλη την δράσι των συνωμοτών, υπό τον όρο όμως ότι ούτε ο πριγκήψ Δολγοροδκι, ούτε κανείς άλλος από την 'Οχράνα δεν θ' άνακατευθή στην ύπόθεσι αυτή.

— Είσαι πιστός, σ' ευχαριστώ, του είπε ο Τσάρος τρέμοντας σχεδόν και χαϊδεύοντας τα μακρυά ξανθά γένειά του.

Ύστερα από τον χορό εκείνο των χειμερινών ανακτόρων, ή Ειρήνη του κάκου περίμενε την επίσκεψι του Τσάρεβιτς. Όσοτοσο κατάρθωσε να τον συναντήση μια άλλη φορά στα ανάκτορα κι' έμαθε την άυστηρή άπαγόρευσι του Τσάρου.

Συγχρόνως, από έναν ύπηρέτη του πατέρα του, ο Τσάρεβιτς πληροφορήθηκε τις συχνές συναντήσεις του Τσάρου με τον νεαρό Ράμπεργκ, το πάθος του όποιου προς την Ειρήνη ήταν γνωστό σ' όλους. Κατάλαβε λοιπόν ότι ο νεαρός εκείνος αξιωματικός του Σώματος Πρεομπραζίνσκυ ήταν ή αίτία της πατρικής άπαγορεύσεως. Κι' άμέσως του έστισε μια παγίδα, με την βοήθεια της κομήσης, ή οποία κάλεσε μια μέρα τον Ράμπεργκ στην έπαυλί της.

Η κόμησα είχε προσφέρει στον καλεσμένο της το τσάι, όταν παρουσιάστηκε ξεαφνα ο Τσάρεβιτς με στολή κυνηγού.

— Κάρλ Ράμπεργκ, φαίνεται πως θέλεις να καταλήξησ στη Σιβηρία! είπε ο Τσάρεβιτς μόλις τον είδε, παίζοντας με το μαστίγιό του και γελώντας με κακεντρέχεια.

Ο νέος σηκώθηκε κατάχλωμος, ύποκλήθηκε και έκανε να φύγη.

— Στάσου και άκουσε με, έμένα που θα γίνω κάποτε αυτοκράτωρ και άυθέντης σου! του είπε ο Τσάρεβιτς. Πρόσεχε όμως να μην παραπονεθήσ στον πατέρα μου, γιατί (Η συνέχεια στη σελίδα 63)

— Σε είδοποιώ ότι ή κόμησα Ειρήνη Μανουήλωφ δεν είναι για τα μούτρα σου!

ΔΥΟ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 46)

Οι λωποδύτες άλλαξαν και ενώ γελοούσαν σαρκαστικά, άκολούθησαν τόν καλόγηρο στο κελί της ήγουμένης. Ο «Ρίγκο» έκανε νόημα τού Ντικ να μείνη έξω κι' εκείνος άνοιξε την πόρτα και προχώρησε στο έσωτερικό. Τό θέαμα πού παρουσιάστηκε εμπρός του τόν έκανε να φρικιάση. Έκεϊ, άπέναντί του, σ' ένα άπλό και φτωχικό κρεβάτι βρισκόταν μιά ήλικιωμένη γυναίκα πού άγωνιούσε κι' άνάπνεε με δυσκολία. Δίπλα σ' ένα τραπεζάκι έτρεμε τó φώς ενός κεριού. Ο «Ρίγκο» ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά άπό τó φόβο κ' είχε κυριευθή άπό ένα άλλόκοτο συναίσθημα. Τόν είχε κάνει ν' ανατριχιάση ή σκέψη ότι είχε μπρός του μιά έτοιμοθάνατη.

— «Ήρθατε, πάτερ, τού είπε ή ήγουμένη με καλωσύνη. Πλησιάστε πιό κοντά και δώστε μου να φιλήσω τόν Έσταυρωμένο. Θα σ' εξομολογηθώ κάτι, πάτερ μου, συνέχισε με κόπο. Έχω ένα παιδί. Ένα παιδί πού τó έγκατέλειψα στην τύχη του. Αυτό είναι τó μεγάλο άμάρτημά μου. Αυτό τó παιδί, πάτερ, παρεσύρθη, έγινε κλέφτης και τó κλείσσειε στη φυλακή. Κι' εγώ, αντί να τó βοηθήσω, τó έγκατέλειψα, άπαρήθηκα τόν κόσμο κι' άφωσιώθηκα στη λατρεία τού Κυρίου. Πέστε μου, δέν είναι έγκλημα αυτό, πάτερ μου;

Ο «Ρίγκο», κατάχλωμος, με διεσταλμένα τά μάτια άπό τόν τρόμο, τροβήχτηκε με μιά κραυγή άπό τó κρεβάτι της έτοιμοθάνατης, ύψωσε τόν Έσταυρωμένο πρós την ήγουμένη και ψιθύρισε:

— Ο Θεός σε συχώρησε, άγία μητέρα. Έδωσες ένα καλό μάθημα στο γυιό σου κι' άπό δώ και πέρα θα γίνη τίμιος άνθρωπος. Τό ξέρω ότι θα γίνη τίμιος άνθρωπος!...

Η ήγουμένη σήκωσε τó χέρι της σαν κάτι να τού ζητούσε. Ο «Ρίγκο» γονάτισε, τής έδωσε την όστια τών Άχράντων Μυστηρίων κ' ύστερα άρχισε να ψέλνη με λυγμούς τή μοναδική προσευχή πού τού είχε μάθει ή μητέρα του.

Η ήγουμένη άνοιξε τότε με κόπο για τελευταία φορά τά μάτια της, τó πρόσωπό της φωτίσθηκε άπό μιά έκφραση άπέραντης χαράς και ξεψύχησε, προφέροντας καθαρά τó όνομα τού γυιού της πού τόν είχε άναγνωρίσει.

Έξω άπό την πόρτα ό Ντικ, ό σύντροφος τού «Ρίγκο», άνυπομονούσε, γιατί κόνιευε να ξημερώση και δέν είχαν άρχίσει άκόμη τή δουλειά... Μά, καθώς άπεδείχθη, δέν έπρόκειτο να τήν τελειώσουν, γιατί ό «Ρίγκο», ύστερ' άπό ό,τι τού συνέβη, έγινε ένας άνθρωπος τού Θεού...

ΠΩΛ ΑΖΑΡ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 44)

μιά δέσμη τών άκτίων του, σαν να τά έλουζε με τó φώς ενός προβολέως. Η κυρία Έρμεζ φοβήθηκε όλο αυτό τó φώς και δέν τόλμησε να παρουσιασθή μπροστά του. Θα προτιμούσε ένα άλλο ραντεβού, πιό ρομαντικό, μέσα στο σκοτάδι.

Κ' ή έπιθυμία της εισακούσθηκε. Στο άλλο ραβασάκι του, ό Ραούλ καλούσε την άγαπημένη του στο βάθος τού κήπου, στις δέκα ή ώρα.

«Δέν θα πάω... Δέν πρέπει να πάω...» συλλογίσθηκε ή κυρία Έρμεζ. Μά όταν νύχτωσε κι' έφτασε ή ώρα, πήγε πρώτη στο ραντεβού. Κι' έπερίμενε, ανατριχιάζοντας άπό τις τύψεις της, μά και νοιώθοντας συγχρόνως μιά άπερίγραπτη ύπερηφάνεια για τήν ώμορφιά της.

Σε λίγο, τó ρολόι της έκκλησίας χτύπησε δέκα φορές. Μιά σκιά τότε πήδησε πάνω άπό τó φράχτη κι' έπεσε μπροστά στα πόδια της. Μά τήν ίδια στιγμή συνέβη μιά σκληρή και κωμική σκηνή: Ο Ραούλ, όταν είδε μπροστά του την κυρία Έρμεζ τά έχασε κι' άρχισε να ψελλίζη:

— Ω! κυρία, σας ίκετεύω, συχωρέστε με! Έγώ φταίω... Η δεσποινίς Μαργκώ είναι άθώα. Σας τó όρκίζομαι!... Μά τώρα, σας ύπόσχομαι, ότι δέν θα τής ξαναγράψω...

— Φύγετε γρήγορα!.. ψιθύρισε εκείνη με πιγμένη φωνή.

Κι' έξω φρενών ξαναγύρισε στην τραπεζαρία νευριασμένη. Η Μαργκώ κοιμόταν. Η μητέρα της τήν σκούνησε κι' όταν ξύπνησε, τής είπε:

— Ξέρεις, Μαργκώ... Άπεφάσισα να δεχθώ τήν πρόταση της θείας σου. Αύριο τó πρωί θα φύγουμε για τήν Κυανή Άκτή... Έχεις άνάγκη άπό έξοχή... Πρέπει ν' αλλάξεις

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 19)

άλλοίμονό σου! Λοιπόν, σε είδοποιώ ότι ή κόμησα Ειρήνη Μανουήλωφ δέν είναι για τά μούτρα σου!

— Υψηλότατε!

— Πήγαινε τώρα, μην δοκιμάσης τó μαστίγιό μου.

Ο νεαρός άξιωματικός κύτταξε τόν Τσάρεβιτς και τήν γυναίκα πού εξακολουθούσε να ρουφά τó τσάι της άδιάφορη. Κι' έφυγε, άφου είπε με άξιοπρέπεια:

— Είμαι πιστός ύπήκοος τού Τσάρου, μά όχι και τού Τσάρεβιτς Άλεξάνδρου Άλεξάνδροβιτς!..

— Πήγαινε, άθλιε!...

* * *

Μετά μισή ώρα, ό Τσάρεβιτς λάβαινε ένα γράμμα πού έλεγε τά έξης:

«Υψηλότατε, είμαι άξιωματικός τού Σώματος Προοιτροζίνσκυ και άπαιτώ να μου ζητήσετε συγγνώμη. Αν δέν λάβω γράμμα σας μετά 24 ώρες, δέν θα είμαι πια άξιος ν' άνήκω στον ρωσικό στρατό και θα τινάξω τά μυαλά μου στον άέρα.

Κάρλ Ράμπεργκ»

Τήν άλλη μέρα, ό Κάρλ Ράμπεργκ βρέθηκε σκοτωμένος στο κρεβάτι του, μέσα στον στρατώνα.

Ο Τσάρος, όταν έμαθε τó δράμα, διέταξε τόν Τσάρεβιτς ν' άκολουθήση τήν κηδεία τού νεαρού άξιωματικού, άφου τού είπε με άυστηρότατο τόνο:

— Είσαι πιό βλάκας άπό τόν μακαρίτη τόν άδελφό σου. Δέν θα μπορέσης ποτέ να καταλάβης τίποτα!

Έπειτα θύμωσε και τόν χαστούκισε. Ποιός θα τού έλεγε τώρα τά όνόματα τών συνωμοτών και τήν ώρα της άποπειρας;

Όσοτόσο, ό άρχηγός της Όχράνας πρίγκηψ Δολγορούκι, έπειτα άπό πολλές προσπάθειες, κατώρθωσε ν' ανακαλύψη τούς συνωμότες. Δέκα φοιτηταί και μιά φοιτήτρια κλείστηκαν στις φυλακές τού φρουρίου Άγίων Πέτρου και Παύλου, περιμένοντας τόν δήμιο ή τήν Σιθηνία.

Ο Άλέξανδρος Β' έζησε πολλά χρόνια άκόμη, ως τά 1881, ότε σκοτώθηκε άπό μιά βόμβα τών μηδενιστών.

Γιατί τότε, κανέναν νέος δέν τού φάνηκε πιστός, για τήν άγάπη μιάς γυναίκας.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΑΦΟΡΜΕΣ ΠΟΛΕΜΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 49)

της Γαλλίας στο Άλγέριο Ντεβάλ πήγε να κάνη τή συνθημισμένη έπίσκεψί του στον «ντέη» (1) τού Άλγερίου Χουσεϊν. Μετά τις πρώτες φιλοφρονήσεις άναμεταξύ τους, ό Χουσεϊν ρώτησε τόν Ντεβάλ, αν ή γαλλική κυβέρνηση θα έξωφλούσε έπιτέλους κάποιον χρέος της παληό σ' έναν Άλγερίνο έμπορο άλόγων.

Ο Ντεβάλ άπάντησε, ότι δέν είχε άκόμη σχετικές είδησεις. Ο «ντέη» Χουσεϊν θύμωσε κ' είπε μια δριμυτάτη φράση. Ο Γάλλος πρόξενος άπάντησε με τριχότητα.

Κι' ό δξέυθμος Άραψ σουλτάνος, χάνοντας τήν ύπομονή του, τόν χτύπησε κατάμουτρα με τήν άπό φτερά παγωνιού βεντάλια του!

Αυτό περίμενε τόσα χρόνια ή Γαλλία. Ζήτησε άμέσως έξωφρενικές ίκανοποιήσεις, για τήν προσβολή αυτή. Ο ντέη τού Άλγερίου, φυσικά, άρνήθηκε. Ο πόλεμος κηρύχτηκε. Κι' όλόκληρο τó Άλγέρι έγινε γαλλική άποικία, χ'ρίς ή Τουρκία να μπορέση να επέμβη, έξαντλημένη άκόμα άπ' τήν πολύνεκρη και νικηφόρο επανάσταση τών Έλλήνων τού 1821...

(1) Η λέξις «ντέη» σημαίνει άραβιστί «γερο-θείος». Είναι τίτλος τιμής, και τόν έδιναν οι σουλτάνοι της Τουρκίας στους ύποτελείς των σουλτάνους τού Άλγερίου.

γρήγορα τόν άέρα σου!...

Η Μαργκώ σάστισε.

— Μά ό γιατρός είπε, μαμά ότι... ψιθύρισε.

Η κυρία Έρμεζ δέν τήν άφησε να εξακολουθήση.

— Ο γιατρός είναι ένας ήλίθιος! Ξέσπασε. Όλοι οι άνδρες είναι ήλίθιοι!

Και βγήκε γρήγορα άπό τó δωμάτιο της κόρης της για να κρύψη τά δάκρυά της...

ΡΟΜΠΕΡ ΜΑΝΤΕΛΙΝ